

מחול בישראל – לנוער

לקוראתי הצעירות שלומות!

לאור המכתבים שקבלתי ומתכנס נחברר עד כמה חשוב באמת מדור זה לנוער הרוקד בישראל.

טוב וחשוב לדעת שיש למי לפנות בשאלות, שלפעמים הינן גורליות ממש, ולפעמים רק תורמות למצב-רוח של תיסבוך ותיסכול, האופייניים כל כך בגילכם, נכון?

אזי כתובנה בלי היסוס, אינכם מפריעות לי, להיפך, אני שמחה לדעת אודות בעיותיכן, ועוד יותר לעזור לכן שלא לעשות שגיאות, שאינן בהכרח. לי לא היה לאן לפנות, וזה היה גרוע. ולכן נולד מדור זה של שאלות, ומסתבר שבזמן הנכון.

על מכתבים מאד אישיים שנתבקשתי לא לפרסמם, ענית אישית. אלו המפורסמים גם כן אינם חושפים את הכותבת באם היא מבקשת להיות בעלום שם.

אני מכבדת כל משאלה שלכן והלוואי ואי פעם, אהיה מוזמנת להצגת בכורה של מי מכן, כרקדנית, כוריאוגרפית, מעצבת תלבושות, או מנהלת להקת הבאלט... אהיה נרגשת לא פחות מכן, ולו נוכח הידיעה שתרמתי ולו במעט את תרומתי, להצלחה זו.

אשמח לא פחות, להדריך את אלו מכן, השואפות להשאר בעולם הריקוד, כמורות. ומי יודע, אולי אפילו יפגיש אותנו הגורל יחד? הידע המבוגר, נזקק תמיד לדם צעיר וחדשני, ושתוף פעולה ודאי שיכול לבנות את שני הדורות, ואת הדור שבדרך גם יחד.

לסיום הרשנה לי לעוץ לכן עיצה יסודית. לעולם אל תשאלנה ⁴ רק חוות דעת מקצועית אחת, בקשר לעתידכן. ההיסטוריה מלאה במקרים של ילדים שאמרו עליהם שהם גאונים, ודבר לא יצא מזה וכאלו שפסלו אותם, ודווקא הם שנעשו אמנים דגולים.

האדם המקצועי המעולה ביותר הוא רק אדם, וזכאי לטעות, לא כן?

כשתגענה לפרשת דרכים, לרגע החלטה גורלי, אל תחלטנה החלטה פזיזה, ולא לפי שיקול דעת מורה אחד, לטוב ולרע.

ב ה צ ל ח ה

שלכם
פזית

שלום פזית !!!

קראתי את "השנתון למחול בישראל '77" וכן את הספר שכתבת: "יומנה של רקדנית צעירה" (התרשמתי מאוד), ולכן החלטתי לפנות אליך. אך קודם כל אציג את עצמי.

גיל: 16 + שבועיים. לומדת באלט קלאסי + מודרני, ועתה כננסתי לשנה הרביעית.

פזית, אני בכיתה י"א ועלי לעשות עבודת גמר, והחלטתי בסוף לעשות על הביוגרפיה של מרטה גראהם, לכן רציתי לשאול אותך אם יש לך חומר עליה ואם בכלל תוכלי להיות המדריכה שלי?

פזית, לעת עתה סיימתי, ואני מקווה ומצפה שתעני לי על בקשותי וכמה שיותר מהר, כי זה חשוב לי מאוד.

להת' ובתודה רבה

נעמי.

לנעמי היקרה שלומות!

כקוראת "השנתון למחול בישראל" וכמי שמתעדת להכין עבודת-גמר על מרתה גראהם (ללא ספק מחניף לי לדעת שנהנית מספרי, שכן את נשמעת נערה מאוד רצינית).

כדי להשיג חומר על מרתה גראהם, כדאי לך להתפנות ולגשת לספריה של השגרירות האמריקאנית בתל-אביב (רח' הירקון) או לספריה המרכזית למוזיקה ומחול בתל-אביב (רח' ביאליק) ולעיין בחומר המצוי שם.

עבודת-גמר מוצלחת לך!

שלך
פזית.

פזית היקרה!

שלום לך! הייתי רוצה לשאול אותך כמה דברים.

אני לומדת באלט קלאסי 9 שנים, אבל למעשה רק ארבע השנים האחרונות ממש ברצינות. אני לומדת השנה בתל-אביב פעמים בשבוע ובנתניה בשאר הימים. כמובן שאני רוצה להיות רקדנית כמו כל אחת אחרת ושאלתי את המורה שלי אם היא חושבת שאהיה רקדנית. היא אמרה שהיא לא

חושבת, כי אין לי מספיק כשרון, אמנם אני עובדת קשה מאד, אבל מקצוע הרקדנית דורש המון.

באיזה שהוא מקום כל אחת מפתחת לעצמה תקווה להיות רקדנית ולפעמים קצת משלה את עצמה... אולי בגלל זה התיאשתי נורא כשהיא אמרה לי את הדבר הזה, אמנם אני לא כועסת עליה כי סכ"ה רציתי את האמת.

הרבה פעמים יש לי הרגשה כשאני רוקדת: בשביל מה בכלל אני רוקדת, אם לא יצא ממני כלום, הרי זה בזבוז זמן.

המורה שלי אמרה שזה אינו בזבוז זמן כי זה בונה את הגוף, עושה גוף מוצק וכד' וחוף מזה אני אוהבת לרקוד, אז הרי לא אפסיק. אבל ברור שאני לא אפסיק לרקוד כי אני אוהבת לרקוד, אבל תמיד תהיה לי הרגשה של ריקנות, דכאון. את בטח הכרת את ההרגשה הזו. מן הרגשה שאת אפס אחד גדול ואת הולכת ומבזבזת את הזמן שלך ולא יצא מזה שום דבר.

(שכחתי להגיד לך שאני בת 16, כבר זקנה מדי אולי להיות רקדנית והרמה שלי זה טרום-מתקדמים).

טוב, אז באמת אני מצטערת שעד עכשיו ברברתי לך וסוף סוף הגיע הזמן לשאול בעצתך.

איך להיות מורה לבאלט קלאסי?

המורה שלי אמרה שזה באמת רעיון והיא חושבת שיש לי את הסבלנות לילדים, אבל באמת אני לא יודעת. אני לא בטוחה כל-כך שיש לי סבלנות. את לא מתארת לעצמך כמה שאני רציתי להיות רקדנית. ופתאום הבום הזה כרעם ביום בהיר... אבל זה מגיע לי כי פיתחתי לעצמי תקוות שווא. ואם לא אהיה מורה אז מה עוד אפשר להיות בתחום הזה של הבאלט הקלאסי ואיך?

אם אין משהו אחר חוץ משתי אפשרויות אלו אז לפחות אפתח חנות באלט... איזה יארש!

בתודה מראש
שלך
הגית

לחגית היקרה שלומות!

ראשית עלי לציין שמכתבך יש בו הרבה הומור, המשקף אינטליגנציה והבנה רבים. שנית, את אוהבת ריקוד, וזה כבר חשוב בחיים. לעולם לא יגרע רק יוסיף.

מה פירוש "לא ייצא ממני כלום"? את נשמעת לי כבר כעת בהחלט מישהי ממשית מאוד, הרחוקה לחלוטין מ"כלום"...

אם את מתכוונת שלא תצא ממך רקדנית - אולי - אז מה?

לא ברור לי על סמך מה קבעה מורתך, שלא תהי רקדנית. יתכן ובצדק ויתכן בטעות. עצתי לך להתייעץ עם עוד אדם המכיר אותך ואת כשרונך היטב, כי לעולם אין להסתמך על חוות-דעת מקצועית אחת בלבד. גם מורה מעולה עלולה לטעות.

אסור לוותר בקלות, ולא צריך להתעקש סתם כך. אבל מה שלא תהיה החלטתך, וגם אם תחליטי לוותר על מקצוע הרקדנית, פתוח לפניך עולם שלם, הוראה, כוריאוגרפיה, ניהול להקה, עיצוב תפאורות או תלבושות לבאלט (או נשואין לרקדן... על דרך ההומורו שלך... זה יותר טוב מחנות לצרכי-באלט, אם כי גם זה בהחלט יכול להיות עסק מצויין).

האהבה שלך לריקוד היא החשובה והיא שתתן לך סיפוק בחיים. השאלה לאיזה כיוון לפנות זו השאלה העומדת לפניך. אם תחליטי על כיוון של הוראה, אשמח, אולי באחד הימים לקחת אותך כמורה-מתלמדת, מי יודע? העיקר שתמשיכי לאהוב מה שאת עושה, לשקוד התפתחותך ול-המשיך לראות בצורה כל כך מפוקחת ובוגרת את עצמך ואת עתידך.

נהניתי מה"בירבור" שלך ובהחלט ארצה לדעת על אודותיך יותר במשך הזמן.

עלי והצליחי,

שלך,
פזית

לפזית שלום,

שמי מיכל. אני לומדת כבר בערך 10-9 שנים באלט קלאסי, ומחול מודרני רק שנה רביעית. כיום אני בת 14 ולומדת ארבע פעמים בשבוע + אימונים בבית. אני שואפת בעתיד להתפתח בתחום הריקוד ולהיות לרקדנית או אם לא אוכל, ברצוני להיות כוריאוגרפית או מנהל אומנותית. כיום אני רוצה מאוד ללמוד בתל-אביב, כדי להתקדם יותר וכדי להרחיב את אופקיי בתחום הריקוד, אך העובדה שאני מתגוררת בבאר-שבע מונעת זאת ממני, וגם הורי מתנגדים שאסע ללמוד בתל-אביב. כיצד אוכל בכל זאת ללמוד בתל-אביב ולהתקדם?

בהיותי ילדה קטנה רקדתי תמיד, אך לרע מזלי נולדתי לא גמישה לחלוטין וכיום אני נאבקת נגד זה ומשפרת את היכולת שלי בכוחות עצמי. עד היכן אפשר, לדעתך להגיע במאבק זה? האם עד אין-סוף? האם אפשר לשפר את ה"פתיחה" מכל הבחינות עד למקסימום?

כיצד אפשר לחזק את הרגליים ואת כפות הרגלים במיוחד, כדי לרקוד טוב יותר על "אצבעות"?

אני מאוד מקווה שתעני לי על שאלותיי.

בכבוד רב,
מיכל

מיכל היקרה!

הבולט ביותר במכתבך הוא כוח רצון עז ויכולת התמודדות. הייתי מרשה לעצמי לקבוע ש-50% לפחות - ההצלחה בדרכך מובטחת. זו תכונת אופי חשובה מאד מאד בחיים. שמרי עליה.

ועכשיו נכנס ליתר הבעיות עד כמה שניתן במכתב אחד:

בעית ה"לא גמישה לחלוטין" - נתנת בהחלט להפתר תוך עבודה מתמדת. זאת בתנאי שיש לך תכונות גופניות חיוביות אחרות כדי להיות רקדנית. כגון מבנה גוף טוב, תנועות גוף ראש וידיים "של רקדנית" אשיות כמתית, קלות תנועה וכו'... - אז, חוסר הגמישות לא יהווה גורם דומיננטי ב"כן או לא", להיות רקדנית. אך אם גם השאר לוקה בחסר, כדאי לשנות כיוון ולחשוב יותר על הוראה, כוריאוגרפיה, וכו'...

בקשר לשפור פתיחת ומתיחת שרירי הרגלים - ניתן לשפר כמעט למכסימום בתנאי עבודה מתמדת. בקשר חיזוק הידים? - שאלה זו לא ברורה לי, אך בקשר לחיזוק כפות הרגלים שהוא דבר חשוב מאד לרקדנית, ניתן לעסוק הרבה בפליה רלבה (עם ובלי נעלי אצבעות) ולנסות להשהות את עמידת הרלבה (אם על השפיץ ואם על האצבעות) כמה שיותר. גם לבטמן טנדו השפעה חשובה בשטח זה.

ובאשר לבעיה היסודית, איך ניתן בגילך להגיע תל-אביבה?

ובכן קשה. ולא הייתי ממליצה ראשית מפני שהדבר יפגע מאד בלימודיך בתיכון, ושנית משום שאני מאמינה שסניף בת דור בבאר-שבע, דואג לצוות מורים טוב.

המשיכי איפא להתמיד בדרכך הנוכחית, והרשי לי "להחזיק לך אצבעות". כשתהיי בת שש עשרה ועדיין "רוצה להיות רקדנית", אנא פני אלי שוב.

באיחולי הצלחה

שלך
פזית

ציירה: מיכל שילה